

בית שמאי פרק רביעי זבחים מד.

מסורת הש"ס

[illegible]

שינוי נוסחאות

11 ואם לא נאמרו הייתי אומר כי' ל' קלות נמי במהיה: ואי באכילת מעשר נאמרו וטומאת מותרות נאמרו וכו' במעשר וטומאת לא נאמרו 12 קלות הייתי אומר על המזמורות במהיה הא טומאות שרץ הוא 13 דאחיא קמ' 14 ואל דרין לכא מן דרין לטיוס כנדון. ולא אמינא דה מיתה אלא לאו: והכי קאמר אילו נאמר טומאת שרץ ונאמר מעשר. בלאו דאחיא ותרומה במהיה דאחיא המה על נאמר טומאת הייתי אומר קלות על האחיה קלות בלאו טומאות 15 קלה דשרץ על אכילת קלות כגון מעשר יהא בלאו דאחיא וקלות על המזמורות במהיה וטומאת שרץ על אכילת המזמורות כגון תרומה במהיה דאחיא ומיהה הוה ממרין דמה שרץ קלות על המזמורות במהיה אף המזמורות 16 על קלות נמי במהיה דמה לי טומאת המזמורות ואכילה קלה דמה לי אכילת המזמורות וטומאת שרץ (וטומאת המה על אכילת מעשר תהא במהיה) לכן נאמרו וטומאת טומאת המה על אכילת מעשר שלא תהא נאמרת ופירש בה לאו ולא במהיה לומר לך שהיא באחיה: או אינו מביא כו'. רישא דברייתא תנח"כ 17 לענין פירוב קמיי יכול לא יהא חייב אלא על השלמתו בלבד ת"ל לענין פירוב ונזרו מקדשי וקמיי לין עון נזיר חילול חילול טומאה ופירוב ביון עון מותר: או אינו. מרבה אלא כיולא בשלמים שרץ כלל ופרט 18 אמור כאן דמפרש קמיי ויטומא מה הפרט כדמפרש גמלין לשני מית: כו' ח"ל מעשר. ריביא הוא דכתיב גבי פירוב (ויקרא 19) מעשר וזבח השלמים ועלה קד' והגשש אחרים ממנו עונה תשא: ע"ז שטרי מרובה. כלומר אמר שטרי מרבה ארבה עמהם אף לוג שמן של מזורע אם פירג דדם הששם תחפול ללוג: תלמוד לומר לענין טומאה: אשר הם מקדשים עון ונזרו כתיב: ואחיי נזיר חילול חילול טומאה. מה טומאה הכל בכלל אף נזיר הכל בכלל נזיר כתיב כי את קודש ה' חילל (ויקרא 19) ובטומאה כתיב ויזרו ולא יחללו (שם 20) והדר אחי פירוב עון עון מותר: אף כל שיש לו מפרין או לאדם או לנזיר. ועלה ילפא מאימור שלמים 21 וכן אימור כל הקדשים 22 ובשר כל הקדשים תאכלין ילפי מעשר שלמים ששקין לו תאכלין אלא לאדם וחיזין עליו: כיולא בשלמים מאי ינוס. דקמיי לעיל או אינו מביא כו' 23 אלא 24 כיולא. האכלן כל מעשר שלמים פרט יאכלי חזר וכלל: הני תרי כללי דסמיך גינהו. שאה נהנה הפרט אלא בשוק: טעם פרט צניעות. נכתוב 25 אחריהם העל צניעות ודועס כו' הלכך אי לאו דכיי תתנא מעשר 26 תמילה יהא

דיינין ליה צמה הפרט מפורש בו:
לכבדו מנאן ועד שזרע ימים דלקמן
ששירי הלוג נאכלין דאזמרגין ששמה
לשאר זמן חין דס' הוזה מנפלו ואפי'
עלמא עזמא שמה ממנו שבע הוזה ים
ליה לקמן [ע"כ] עס שאר קדשי קדשים
שזרק דס' האשם ים משילה בשמן
מדיבין עס שיתן ממנו: ואלא מועל
רבי אומר מועלין בו עד שיתן
ושור. אפליי ומן מועטם צבוב

הבא דליכא למיפרכ דיו דהא
קאמר דאס לא נאמרו חמורות
על טומאת מת במיתה לכך
לאו דלא תימא בהו מיתה (א)

אם לא נאמרו חמורות הייתי אומר על החמורות במיתה הא מטומאת שרץ קאתיא ודיו לכא מן הרין להיות כנדון אמר ועירי קלות מטומאת שרץ חמורות מטומאת מת והכי קאמר אילו נאמר מטומאת שרץ ונאמר מעשר תרומה ולא נאמרה מטומאת מת הייתי אומר [קלות] על הקלות בלאו ^א ועל החמורות במיתה ומדקלות על החמורות במיתה חמורות ^ב נמי על הקלות במיתה לכך נאמרו חמורות: כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיגול: ^ג תנו רבנן או אינו מביא אלא כיוצא בשלמים מה שלמים מיוחדים נאכלין לשני ימים ואילו אף כל נאכל לשני ימים ואילו אחד נאכל ליום ואילו מנין תלמוד לומר ימבשר כל ששירין ^ד נאכלין עולה שאין שיריה נאכלין מנין תלמוד לומר יזבח מנין לרבות העופות והמנחות עד שאני מרבה לוג שמן של מצורע תלמוד לומר ^ה אשר ^ו הם מקדישים לי * ואתי נותר חילול חילול מטומאה ואתי פיגול עון עון מנותר ומאחר שסופו לרבות כל דבר למה נאמר שלמים מעתה לומר לך מה שלמים מיוחדים שיש להן מתירין בין לאדם בין למזבח ^ז אף כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליהן משום פיגול: ^ח העולה דמה מתיר את בשרה למזבח ועורה לכהנים עולת העוף דמה מתיר את בשרה למזבח חטאת העוף דמה מתיר את בשרה לכהנים פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים דמם מתיר את אימוריהן ליקרב: ומצאנו אני את הקומץ ואת הלבונה והקמרת ומנחת ^ט לכהנים

ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים והדרם ר"ש
 בו על מזבח החיצון וחיבין עליו אף כל שיש
 משום פיגול יצאו פרים הנשרפים ושעירים הנ-
 החיצון כשלמים אין חיבין עליו משום פיגול
 ניהו בכור דנאכל לשני ימים וילזה אחד כ-
 למיפרך מה לשלמים שהן ט מעונין סמיכה ו
 ימאם האכל יאכל הני תרי כללי דסמיכי אהרן
 במערכת כל מקום שאתה משאני שני כללור
 ביניהם ודונם בכלל ופרט: עד שאתה מרבה
 רבי מאיר היא דתניא טו לוג שמן של מצורע
 רבי מאיר אימא סיפא ומוציא אני מנחת נסכ-
 נסכי בהמה חיבין עליהן משום פיגול מט
 דברי רבי מאיר אמרו לו והלא אדם מביא
 עד עשרה ימים אמר להן אף אני לא אמרו
 רב יוסף הא מני רבי היא דאמר לוג שמן
 ומדמתותיו שרו ליה מתנותיו מפגלי ליה דתנ-
 בו עד שזורק היום נורק הדרם אל הגנין
 עד שיתן מתנותיו ושיון שאסור באכילה עד
 אמרוה קמיה דרבי ירמיה אמר גכברא רבא

[illegible]

מן כסוף דס חטאת (דף נח.) דרשין
מה שלמים מפגלין כו' וגראה דהא
אי אית ליה לא היה צריך לכל הכ
חילוף שבטמאה ואתי פירוץ עין עין
שבטמאה. מכאן הוה מצי למידק
לקמן (דף נ:) דדבר הלמד בגזירה שוה
חזר ומלמד בגזירה שוה:

כְּיוֹצֵא בשלמים מאי ניהו כבוד.
משמע דכבוד דמי לאלמים
טפי משאר קדשים ונעלמא אינו כן
לדאמר (מנחות דף כז:) מה שלמים
בזבין בנדר ונקבה אף כל כל בנדר
ונקבה (א): **מלא** מאם האבא יאבא.
דאמר ללחמינן לעיל בסוף פרק
דף כח:) בשמי אילתא הכבוד משבר
דמיתא משמע מינה מדלגא מאבי האכל
האכל או יאכל יאכל כדאמר בריש
הקטיון דבה (מנחות דף ט:) ומיבו רבי
דאמר דמקוי ליה דהם בדרשא
אחרינא נפקא ליה הך דרשא מקרא
אחרינא וכרבא (א) דמפרש לעיל בסוף
פרק שני (דף כח:) כולוהו מקרא
(אחרינא) [אחריא] ודרש מנשר
דמי שמינה עיל שמינה מנשר

וּמִתְחַפְּלִין כִּי אֵל כְּמוֹ שִׁירָה שֶׁ
בְּקוֹנְטֵרַס מְדַכְּדֵי זֶה שְׁלֵמִים הֵן
מִשְׁמַע דְּמָקוּם זֶה לְשִׁלְמִים אֵלֶּה
בְּרִיחָא אֲחָר שְׁמִין אֲחָר הָיִר חִים
שֶׁנֶּאֱמָר שָׁם בְּרִיחָא דְּהוּא לֵב
מִיּוֹמָר מֵהַ שְׁלֵמִים מִיּוֹמָדִים שִׁשׁ לֵה
כִּין לְאֵס כִּין לְמוֹחַ וְעוֹד
וּמִתְחַפְּלִין מִתְּחַפֵּל הֵן וּמִתְחַפְּלִין
וּמִתְחַפְּלִין מִתְּחַפֵּל מִתְּחַפֵּל כְּדִתֵּי
דְּהִירָקָה מִפְּגֵלָה וּמִתְחַפְּלִין
מִפְּגֵלָה מִפְּגֵלָה וּמִתְחַפְּלִין
עַל דִּי וּמִתְחַפְּלִין בְּדִשְׁרֵי וּמִתְחַפְּלִין
עַל דִּי וְיָרִיקָ אֵס וְזֶק עַל מַנָּה לְשָׁקוּ שִׁירָה
וּמִמָּה וְדִּוְנֵם בְּכֶל וּפְרָא וּמִמָּה
לְיָרִיקָ יִימָר לְשָׁקוּ מִתְּחַפֵּל עַל דִּי
אֵלֶּה הַדּוּמָה לְפִרְט כְּבֵל דְּדִין לֵב

ד מה שלמים מיוחדין שיש
על מזבח החיצון חייבין עליו
יפים הואיל שאין ^ל על מזבח
מר [מר] כיוצא בשלמים מאי
י אתי אי כמה מצינו איכא
כים ותנופת חזה ושוק אלא
נינהו אמר רבא ^א כדאמרי
מזמכים זה לזה הטל פרט
ג שמן של מצורע: האי מאי
חייבין עליו משום פיגול דבר
והדם אתאן לרבנן ^ז דתניא
שרם הובח מתירן ליקרב
ת זבחי היום ^ח וגוססין מיכן
אלא בבאין עם הובח אמר
ל מצורע מתנותיו שרו ליה
ג שמן של מצורע מועלין
ל מועלין רבי אומר מועלין
זיתן מתן שבע ומתן בהנות
ב יוסף לימא כי הא מילתא

אף על גב שאם יד היה רואה יכול
המתירו לתת כמותו ושיריו לאמירה
בכבדן דהואיל ואפשר להביא נסמים
יהא דם האשם מספנו אלא נמנות
והוא ונאלץ ליום וילדה דמזכרין
שרו ליו. לכהנים דלמחר אף על פי
ליה שכן ממזרין [הוא] ולא נהנין.
לכהנים אין כי מעילה [מעילה] [הוא].
גובה הוא ודאי לא פליג רבי;
אמרו. רבנו ודאי לרב יוסף.

עין משפט
גר מצוה

ל' א מ" סרק ה מהלכות
מחוסר כפרה הלכה ד'
ל' ב מ" ס"ג מהלכות
מעילה הלכה י'
ל"ח ג מ" ס"ד מהל' מחוסר
כפרה הלכה ג'

תורה אור השלם

1. ואם האכל יאכל מבשר
ונבז שלמיו ביום השלישי לא
יבזה המקריב אתו לא יחשב
לו פטול יהיה ותקמש האכלת
ממנו עונה תשא:

ויקרא ו, יח

2. דבר אל אהרן ואל בניו
תאמרו מקדשים בני ישראל ולא
יחללו את שם קדשי אשר הם
מקדשים לי אני יודעה

ויקרא כב, ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולי נאכלת וכו' דלא תימא נכו מיהא אף כמעשה ואם לא נאכלתו כלום הייתי:
(ב) ד"ה כיונא וכו' כיונא הקיד ואח"כ מ"ה הני מרי וכו' בסוף הקיד ואח"כ מ"ה הטל וכו' כיצתהם הקיד ואח"כ מ"ה האכל כלל וכו' וכלל הקיד ואח"כ מ"ה ויוזם כ"י הילק:

מוסף רש"י

הַי חַר כְּלָל דְּסֻמְבִּי וְהִי
 יָדָה לְתַרְדֵּם עֵינֵיהוּ אֶל וְפֻטָּה
 וְכָל (פֶּה) הַטָּל שֶׁנֶּה
 וְהִי עֵדוּת דְּרוֹתָם כְּלָל וְפֻטָּה.
 כְּלָל וְפֻטָּה וְהִי כָּל וְכָל
 כֶּסֶף אֶפְסֵי (וְהִי) לֹא שֶׁנֶּה
 שֶׁנֶּה מִצְרַת חִיבִין עֵלִי
 מִשְׁוֹם וְכָל אֶל עֵד חֲסִימֵת
 אֶלְפִּים: שֶׁנֶּה הִזְבָּה וְכָל.
 שֶׁנֶּה לִּי מִתְחִין כְּלָל וְהִי
 כֶּסֶף אֶפְסֵי וְכָל שֶׁנֶּה לִּי מִתְחִין
 שֶׁנֶּה עֵדוּת נִתְחַרֵּת מִתְחִילֵם:
 וְכִסְבִּי מִכָּאן עַד יָדָה.
 וְכָל מִי: מִתְחִיל מִי: מִתְחִיל
 מִתְחִיל עֵלִי (מִתְחִיל), לֹא מִלָּה
 מִתְחִיל עֵינֵיהּ: אֶל אֲנִי אֶל
 אֶפְסֵי אֶל עֵד עֵד עֵד
 הִסְבֵּס עֵינֵי לִפְסִי: יָדָה
 מִתְחִילֵם: אֶל כְּלָלִים עֵד
 (מִתְחִיל) :

שיטה מקובצת

רש"י ד"ה רבי אומר מועלין עד
שיתן לו תשובה של נבזה
כ"כ גליון. ומערה לר"ד דכיון שנתנו
מחש' התשובה שכן לר"ד נבזה שוב
כ"כ שיתנו כ"כ אפי' שנתנו מחש' ממש
לנשיהם. ע"כ: תוד"ה ביוצא ב"ר
ובקלא ארע בן. כ"כ וי"ל דהס' ארע
לנשי ארעא, להכי מרבינן
(הדמיס) (הדמיס) (לחילא) (חוס)